Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον Ἐν Ἀθήναις, 13 καὶ 20 Σεπτεμβρίου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 37

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΔΙΟΥΑΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΓΚΟΥΒΕΡ

Ἡ νῆσος Βαγκοῦβερ ἔχει μῆκος 500 χιλιομέτρων καὶ πλάτος 130, κεῖται παρὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, μεταξὺ τοῦ 48ου καὶ τοῦ 51ου παραλλήλου, καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἀγγλικῆς Κολομβίας, ἡ ὁποία πρὸς ἀνατολὰς συνορεύει μὲ τὸν Καναδᾶν.

Πρὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν, ἡ Ἑταιρεία τοῦ Κόλπου τοῦ Οὔδσωνος εἶχεν ἱδρύσῃ ἕνα ἐμπορικὸν σταθμὸν ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἄκρας τῆς νήσου, παρὰ τὸν παλαιὸν λιμένα τῆς Καρδόβας. Ἡ ἵδρυσις τοῦ σταθμοῦ ἐκείνου ἐσήμαινεν ὅτι ἡ νῆσος ἐγίνετο ἀγγλικὸν ἔδαφος. Ἐν τούτοις, κατὰ τὸ 1789, οἱ Ἱσπανοὶ τὴν κατέλαβον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπεστράφη εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ συνθήκης συνομολογηθείσης μεταξὺ τοῦ Ἱσπανοῦ ἀξιωματικοῦ Κουνάδρα καὶ τοῦ Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ Βαγκοῦβερ, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σημειόνει τὴν νῆσον ἡ σύγχρονος χαρτογραφία.

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος συνοικισμὸς τῶν Ἄγγλων δὲν ἄργησε νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ γίνῃ πόλις, ὅταν ἀνεκαλύφθησαν φλέβες χρυσοφόροι εἰς τὸ λεκανοπέδιον τοῦ ἐκεῖ πλησίον ρέοντος ποταμοῦ Φράζερ. Οὕτως ἐσχηματίσθη τὸ ἄστυ τῆς Βικτωρίας, ἡ ἐπίσημος πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλικῆς Κολομβίας. Κατόπιν ἱδρύθησαν καὶ ἄλλαι πόλεις, ὡς ἡ Ναναίμο, ἀπέχουσα 94 λεύγας ἀπὸ τὴν Βικτωρίαν, καὶ τὸ μικρὸν ἐπίνειον Σὰν Ζουὰν, τὸ ὁποῖον ἀνοίγεται εἰς τὴν νοτίαν ἄκραν.

Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν συμβαίνουν ὅσα διηγούμεθα, ἡ Βικτωρία δὲν εἶχε τὴν σημερινήν της ἀνάπτυξιν· δὲν ὑπῆρχεν ἄλλως τε τότε ὁ σιδηρόδρομος ὅστις συνδέει τὴν πρωτεύουσαν μὲ τὴν Ναναίμο. Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ πᾶσαν εὐκολίαν διὰ τὰς συναλλαγάς του, ὡς καὶ ὅλα τὰ ἐφόδια διὰ τὴν νέαν φαλαινοθηρικὴν ἐκστρατείαν του. Δι' αὐτὰ ὅλα καμμία ἀμφιβολία δὲν ἐπετρέπετο.

Λίαν πρωὶ ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἀνέσπασε τὴν ἄγκυραν καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὰ πολλὰ νερὰ τῆς πλημμυρίδος κατέπλευσε τὸν στενὸν πόρον τοῦ ὁρμου τῆς Μαργαρίτας καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ πέλαγος.

Εὐνοϊκοὶ ἀνατολικοὶ ἄνεμοι τῷ ἐπέτρεψαν νὰ παραπλέῃ τὴν ξηράν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὴν μακρὰν χερσόνησον τῆς Καλιφορνίας.

Ὁ κ. Μπουρκὰρ δὲν εἶχεν τοποθετήσῃ ὀπτῆρας ἐπάνω εἰς τοὺς ἱστούς, διότι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ κυνηγήσῃ φαλαίνας. Ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον εἰς Βαγκοῦβερ, πρὶν ἐκπέσουν αἱ ὑψηλαὶ τιμαὶ τοῦ ἐλαίου τῆς φαλαίνης.

Ἄλλως τε μόνον δύο ἢ τρεῖς φάλαιναι ἐφάνησαν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, τῶν ὁποίων ἡ καταδίωξις θὰ ἦτο δύσκολος μὲ θάλασσαν τόσον κυματώδη. Τὸ πλήρωμα λοιπὸν τοῦ «Ἁγίου Ἐνὼχ» ἠυχήθη εἰς αὐτὰς καλὴν ἀντάμωσιν εἰς τὴν Ὀχοτσκικὴν θάλασσαν.

Πλαγιοδρομῶν μὲ δυνατὸν ἄνεμον, ἐπέρασεν οὕτω ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἔμπροσθεν τῆς πόλεως Σὰν-Διέγου, καὶ βραδύτερον ἔναντι τῆς μεγάλης πόλεως τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐν τούτοις ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ γίνεται ἀσθενέστερος, μετέπεσε πρὸς νότον, καὶ τέλος ἔπνευσεν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Ἠλαττώθη λοιπὸν αἰσθητῶς ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἕως τώρα ἔκαμνε 80 ἕως 100 μίλλια τὸ ἡμερονύκτιον. Ἀλ-

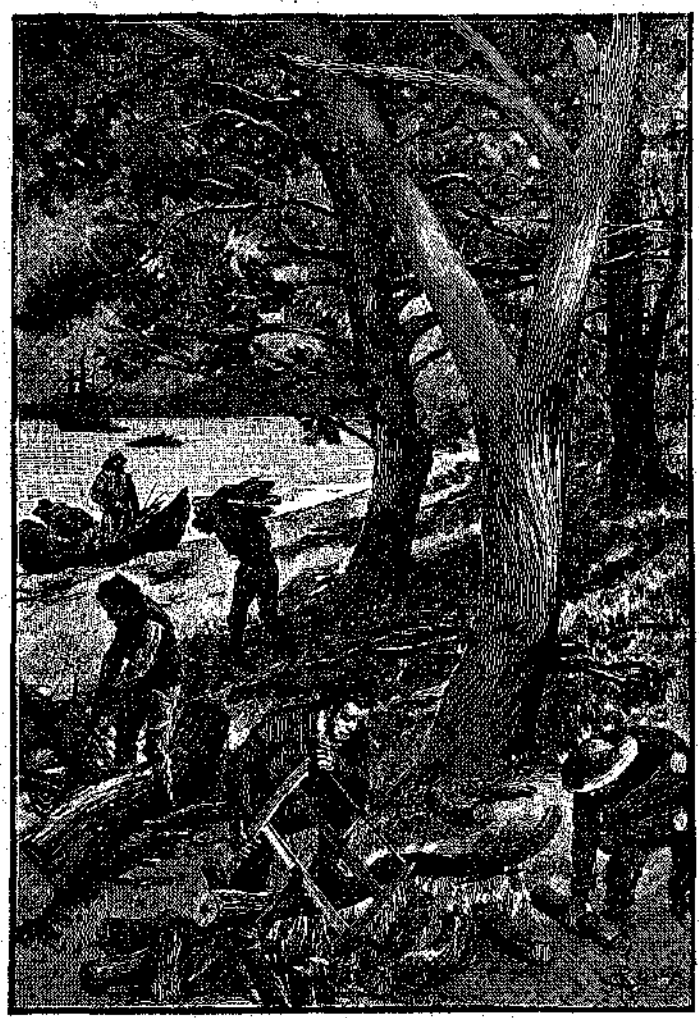

«Ἔκοψαν λοιπὸν καὶ ἐπριόνισαν ἐκεῖ οἱ ναῦται ὅλα ὀλίγα δένδρα.» (Σελ. 291, στήλ. γ'.)

λ' εὑρίσκετο πλέον περὶ τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου, καὶ τὴν πρωΐαν τῆς 3 Ἰουλίου, ὁ σκοπὸς ἀνήγγειλε πὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀκρωτηρίου Φλάττερυ, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ πορθμοῦ Ζουὰν δελὰ Φούκα.

Ὁ διάπλους εἶχε διαρκέσῃ δεκαὲξ ἡμέρας.

— Λοιπόν, γέρο μου, εἶπεν ὁ ναύκληρος Ὀλίβας εἰς τὸν Καβιδουλῖνον, νά! ἐφθάσαμε κι' ὅλας εἰς τὸ λιμάνι . . . καὶ ὅμως ἐσύ ὅλο καὶ γρυνιάζεις . . .

— Ἐγώ ; . . . ἀπήντησεν ὁ βαρελᾶς καὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους του.

—Ναί . . . ἐσύ !

— Ἐγὼ δὲν λέγω τίποτα . . .

—Δὲν λές . . . μὰ εἶνε σὰν νὰ λές !

— Ἀλήθεια ; . . .

—Βεβαιότατα . . . διότι βράζεις μέσα στὸ στῆθός σου . . . γρυνιάζεις ἀπὸ μέσα . . .

—Καὶ θὰ γρυνιάσω καὶ ἀπ' ἔξω, ὅταν μ' ἀρέσῃ ! ἀπήντησεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑγειονομικῶν καὶ τελωνιακῶν διατυπώσεων, ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἐπῆγε καὶ ἔδεσε δίπλα εἰς μίαν πλωτὴν ἀποβάθραν, ἡ ὁποία ἦτο καταλληλοτάτη διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν βαρελίων του. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ ὑπελόγιζεν ὅτι ἡ διαμονή του εἰς τὸν λιμένα ἐκεῖνον ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ περὶ τὰς 15 ἡμέρας, διότι πρὸ τοῦ ἀπόπλου ἔπρεπε νὰ γίνουν μερικαὶ ἐπισκευαί, ἀφοῦ ἀπεβιβάζοντο 1700 βαρέλια γεμᾶτα μὲ ἔλαιον. Καὶ δὲν ἦτο αὐτὸ ὀλίγη ἐργασία ! Ὁ πλοίαρχος ἦτο πρὸς ἐπίμετρον ἠναγκασμένος νὰ προσέχῃ πολὺ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματός του. Αἱ λιποταξίαι εἶνε συχναὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου συχνάζουν οἱ χρυσοθῆραι καὶ οἱ ἐξερευνηταὶ τῶν μεταλλείων τῆς νήσου καὶ τῆς ἔναντι στερεᾶς τῆς Ἀγγλικῆς Κολομβίας. Εἰς τὸν λιμένα τῆς Βικτωρίας, ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας ἐκείνας, εὑρίσκοντο δύο πλοῖα, τὸ ἓν γαλλικὸν καὶ τὸ ἄλλο ἀγγλικόν, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀποπλεύσουν, διότι αἱ λιποταξίαι εἶχαν ἀραιώσῃ τὰ πληρώματά των.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ὁ κ. Μπουρκὰρ σπανιώτατα ἔδιδεν ἀδείας ἐξόδου εἰς τοὺς ναύτας. Ἑτοιμάζετο νὰ δίδῃ εἰς αὐτοὺς διπλῆν μερίδα τροφῆς καὶ κρασιοῦ καὶ νὰ τοὺς κρατῇ μέσα εἰς τὸ πλοῖον, παρὰ νὰ τοὺς ἀφίνῃ νὰ τρέχουν στὶς ταβέρνες ἔξω, ὅπου γρήγορα θὰ ἔκαμναν κακὰς γνωριμίας.

Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ κ. Μπουρκὰρ, ἅμα ἐπάτησεν εἰς τὴν ξηράν, ἦτο πῶς νὰ πωλήσῃ καλλίτερον τὸ φορτίον του. Ἔσπευσε λοιπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν κ. Οὐίλλιαμ Χώπ, ἕνα ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους ἐμπορομεσίτας.

Ὁ ἰατρὸς Φιλιώλ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα ἄρρωστον ἐντὸς τοῦ πλοίου, εὐρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πολιν καὶ τὰ περίχωρα.

Ἡ πόλις τῷ ἐφάνη ἐνδιαφέρουσα ἔπως ὅλαι αἱ πόλεις αἱ ὁποῖαι τόσον γρήγορα προσδεύουν ἐπὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους καὶ ἀδικκόπως μεγαλόνουν. Κτισμένη κανονικῶς, μὲ δρόμους οἱ ὁποῖοι ἐτέμνοντο κατ' ὀρθὰς γωνίας, σκιαζομένη ὑπὸ ὡραίων δένδρων, εἶχεν ἕνα εὐρύτατον δημόσιον κῆπον, — καὶ ποία ἀμερικανικὴ πόλις δὲν ἔχει ἕνα τοιοῦτον κῆπον ; Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸ πόσιμον ὕδωρ, εἶχεν ἄφθονον, ἀπὸ μίαν δεξαμενὴν κτισμένην εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ τροφοδοτουμένην ἀπὸ τὰς καλλιτέρας πηγὰς τῆς νήσου. Ὁ λιμὴν τῆς Βικτωρίας εἶνε ἀσφαλὴς καὶ κεῖται εἰς ἐπίκαιρον θέσιν, ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἑνώσεως τῶν πορθμῶν τοῦ Ζουὰν δελὰ Φούκα καὶ τῆς Βασιλίσσης Καρλόττας, ἑπομένως ἔχει δύο εἰσόδους, ἐσυχνάζετο δὲ πολὺ ἀπὸ τὰ πλοῖα τὰ ἔχοντα ἀνάγκην ἐπισκευῆς μετὰ μακρὸν διάπλουν, διότι περιεῖχε νεώρια, ναυπηγεῖα, δεξαμενὴν καθαριτηρίου καὶ μεγάλας ἀποθήκας ἐμπορευμάτων.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἰρβιγκ» εἶχε δώσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίας εἰς τὸν κ. Μπουρκάρ. Αἱ τιμαὶ τοῦ ἐλαίου τῆς φαλαίνης ἦσαν ὑψωμέναι. Δύο φαλαινοθηρικὰ πλοῖα, τὸ ἓν ἀμερικανικὸν καὶ τὸ ἄλλο νορβηγικόν, εἶχαν ἤδη πωλήσῃ τὸ φορτίον των καὶ εἶχαν ἀναχωρήσῃ διὰ τὰ βόρεια τοῦ Εἰρηνικοῦ πρὸς νέαν ἄγραν, — ὅπως ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ».

Γρήγορα ὁ κ. Μπουρκὰρ ἔκλεισε συμφωνίας μὲ τὸν ἐμπορομεσίτην. Τὸ φορτίον του ἠγοράσθη εἰς τιμὰς τὰς ὁποίας ποτὲ ἕως τότε δὲν εἶχε λάδῃ, οὔτε θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς. Καὶ δὲν ἔμενε πλέον παρὰ νὰ ἀποβιβασθοῦν τὰ βαρέλια καὶ νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸν ἀγοραστήν.

Ὅταν ὁ κ. Μπουρκὰρ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖον :

— Ἐρτώ, εἶπεν εἰς τὸν ὕπαρχον, ἡ βουλεια ἐτελείωσε, καὶ δὲν μας μένει παρὰ νὰ καλοτυχίζωμεν τοὺς ἑαυτούς μας, διότι ἐκάμαμεν ὅ,τι μᾶς ἐσυμβούλευσε ἐκεῖνος ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος, ὁ καπετάνιος τοῦ «Ἰρβιγκ» . . .

—Καὶ τὸ λάδι καὶ τὰ γένεια, πλοίαρχε ;

—Καὶ τὸ λάδι καὶ τὰ γένεια . . . εἰς μίαν ἀγγλικὴν ἑταιρίαν.

—Ὥστε οἱ ναῦται μας ἠμποροῦν ν' ἀρχίσουν τὴν ἐργασίαν ;

—Ἀπὸ τώρα κι' ὅλας· ἂν τὰ καταφέρουν καὶ τελειώσουν γρήγορα τὸ ξεφόρτωμα, φεύγομεν τὸ πολὺ μετὰ ἕνα μῆνα, ἀφοῦ πρῶτα περάσωμεν ἀπὸ τὸ νεωλκεῖον.

Ὁ ὕπαρχος ἔδωσε τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τὸν ναύκληρον. Μετ' ὀλίγον ἀντήχησεν ἕνας συριγμὸς καὶ τὸ πρόσταγμα :

— Ἅπαντες εἰς τὸ κατάστρωμα !

Διὰ νὰ ἐκφορτωθοῦν 1700 βαρέλια, ἀπαιτεῖται δραστηρία ἐργασία τοὐλάχιστον ὀκτὼ ἡμερῶν. Ἐτοποθετήθησαν λοιπὸν τὰ παλάγκα ἐπάνω ἀπὸ τὰ τραμπούκια, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ πληρώματος διενεμήθη εἰς τὸ κῦτος, ἐνῷ τὸ ἄλλο ἥμισυ εἰργάζετο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους εἰργάζετο ὁ Καβιδουλῖνός μας. Δὲν ἄφινε νὰ ἰσσάρουν βαρέλι χωρὶς νὰ το ἐξετάσῃ, χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο καλὰ γεμάτο καὶ ὅτι δὲν θὰ ἔδιδεν ἀφορμὴν παραπόνων. Ἐστέκετο διαρκῶς κοντὰ εἰς τὴν ἀποβάθραν, μὲ τὴν ματσόλαν του εἰς τὴν δεξιὰν καὶ ἐκτυποῦσε κάθε βαρέλα μὲ ἕνα ἀπότομον κτύπημα. Ὅσον διὰ τὸ ἔλαιον, κανεὶς φόβος δὲν ὑπῆρχεν· ἡ ποιότης του ἦτο ἀρίστη.

Δὲν ἐπρόκειτο ὅμως νὰ τελειώσῃ ἡ ἐργασία τοῦ μαστρο-Καβιδουλίνου μὲ τὸ τέλος τῆς ἐκφορτώσεως, ἥτις ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα. Ἔπρεπε ν' ἀντικατασταθοῦν τὰ πωληθέντα βαρέλια μὲ ἰσάριθμα ἄδεια. Εὐτυχῶς ὁ κ. Μπουρκὰρ εὑρῆκεν ἀρκετὰ διαθέσιμα εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Βικτωρίας καὶ τὰ ἠγόρασε μὲ καλὴν τιμήν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εἶχαν ἀνάγκην ἐπισκευῆς. Ἐδούλευε λοιπὸν ὁ Ζαχαρίας μὲ τὸ μερόκαμάτο καὶ ἐγρύνιαζε διαρκῶς ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ' ἔξω· ἀλλὰ τὰ γρυνιάσματά του ἐσκεπάζοντο ἀπὸ τὰς μυριάδας τῶν σφυροκοπημάτων που κατέβαζαν δίπλα του ὁ ξυλουργὸς Θωμᾶς καὶ ὁ σεθηρουργὸς Φερούς.

Ὅταν ἄδειασε τὸ κῦτος τοῦ «Ἁγίου Ἐνώχ», τὸ ἐκαθάρισαν τελείως, καὶ ἔπειτα ὡδήγησαν τὸ πλοῖον εἰς τὴν δεξαμενήν. Ὁ ὕπαρχος καὶ ὁ ναύκληρος ἐπεθεώρησαν λεπτομερῶς τὰ ὕφαλά του. Ἐπισκευαὶ μεγάλαι δὲν ἐχρειάζοντο : μερικαὶ πλᾶκες τῆς ἐπιχαλκώσεως ν' ἀλλαχθοῦν, μερικὰ ξυλοκάρφια νὰ καρφωθοῦν εἰς τὰ μαδέρια καὶ τὰ στραβόξυλα, αἱ ραφαὶ νὰ γεμισθοῦν μὲ στουπὶ καὶ νὰ καλαφατισθοῦν, τὰ ἔξαλα νὰ χρωματισθοῦν ἐκ νέου. Καὶ αἱ ἐργασίαι αὗται ἐξετελέσθησαν μὲ μεγάλην δραστηριότητα, χωρὶς κανένα χασομέρι.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ ἦτο κατευχαριστημένος, καὶ ὁ ἰατρὸς Φιλιὼλ διαρκῶς τῷ ἐπανελάμβανεν :

—Ἀ ! μὰ ἔχετε τύχη, βουνό ! . . . πλοίαρχέ μου. Ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι...

—Θὰ ἐξακολουθήσῃ, κύριε Φιλιώλ, καὶ μάλιστα ξεύρετε τί εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ συμβῇ ;

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ το εἰπῆτε.

— Ἐλπίζω ὅτι μετὰ δύο μῆνας θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Βικτωρίαν νὰ ξαναπωλήσωμεν ἄλλο φορτίον μὲ τὰς ἴδιας τιμάς ! . . . Ἂν αἱ φάλαιναι τῆς Ὀχοτσκικῆς θαλάσσης δὲν μας κάμουν πολὺ τὸν ἀκοντόδεκτο. . .

—Καλέ, τί λέτε, πλοίαρχέ μου ; . . . Μήπως θαύρουν ἄλλοτε καλλιτέραν εὐκαιρίαν διὰ νά... πιασθοῦν καὶ νὰ πωλήσουν τὸ λάδι των μὲ συμφερωτέρας τιμάς ;

— Δὲν πιστεύω ναῦρουν ! ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Ὁ ἰατρὸς Φιλιὼλ εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ προεκτείνῃ τὰς ἐκδρομάς του πολὺ μακρὰν τῆς πόλεως, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσεν ὅσον ἤθελεν. Εἰς τὰ παράλια μέρη ἔτυχε νὰ συναντήσῃ μερικοὺς ἰθαγενεῖς, ὄχι ἀπὸ τοὺς ὡραίους ἐκείνους τύπους τῶν Ἐρυθροδέρμων, ἀλλὰ κάτι χονδροειδῆ καὶ δυσκίνητα ὄντα, μὲ ἄσχημα πρόσωπα, μὲ κακοσχήμους κεφαλάς, μὲ μικρὰ μάτια, μεγάλα στόματα καὶ ρίνας φρικώδεις, τῶν ὁποίων τὰ πτερύγια ἦσαν στολισμένα μὲ μεταλλίνους κρίκους ἢ ξυλίνας καρφίδας . .

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς νήσου καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν, τὰ δάση εἶνε ὡραιότατα, πλουσιώτατα εἰς πευκόδενδρα καὶ κυπαρίσσια. Ἦτο λοιπὸν εὔκολον νὰ προμηθευθῇ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ξύλα ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ». Ἔκοψαν λοιπὸν καὶ ἐπριόνισαν ἐκεῖ οἱ ναῦται ὄχι ὀλίγα δένδρα. Ἀλλὰ καὶ τὸ κυνήγι ἦτο ἄφθονον. Ὁ κ. Ἐρτὼ μὲ τὸν ὑποπλοίαρχον Ἀλλὸτ ἐσκότωσαν ἀρκετὰ ζαρκάδια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκαλόφαγαν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὸ πλήρωμα. Ἐκεῖ ἐπίσης ἦσαν πληθυσμὸς τῶν λύκοι, αἱ ἀλώπεκες καὶ αἱ λευκοῖκτίδες, αἱ περιζήτητοι διὰ τὸ γουναρικόν των, καθὼς καὶ ἀπειράριθμοι σκίουροι μὲ φουντωτὰς οὐρές.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΡΙΟΝΙ, ΣΦΥΡΑ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ

Μιὰ μέρα, σ' ἐργαστῆρι κάποιου σιδερᾶ,
Μάλωναν τὸ πριόνι κ' ἡ σφύρα στὰ γερά,
Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό, μαθές, θὰ κατορθώσῃ
Μιὰ βέργα σιδερένια νὰ λυγώσῃ.
Καὶ πρῶτα-πρῶτ' ἀρχίζ' ἡ σφύρα, ἡ βαρειὰ
Τὴ βέργα μὲ μανία νὰ κτυπᾷ,
Ὡς που στὸ τέλος-τέλος σ' ἄλλην μεριὰ
Πετάγεται ἡ κεφάλα της καὶ πάει. . .
«Τώρα κ' ἐγὼ ! » φωνάζει τὸ πριόνι.
Καὶ μὲ τὴν ἴδια τρίβει καὶ αὐτὸ μανία
Ὡς ὅτου δίχως δόντι κατορθόνει
Νὰ μείνῃ . . μὰ χωρὶς ὠφέλεια καμμία.
Σὰν εἶδε αὐτὰ ἡ φωτιά, δειλὰ-δειλὰ
Τοὺς λέγει : «Καὶ ἐγὼ θὰ δοκιμάσω.»
Ἡ σφύρα τὴν κυττάζει καὶ γελᾷ :
«Μὲ σέ, καλέ, μπορῶ νὰ μὴ γελάσω ; »
Μὰ ἐκείνη ἀρχινᾷ σιγὰ-σιγὰ
Καὶ γλείφωντας τὴ βέργα, τὴ λυγᾷ,
Καὶ σὲ λιγάκι εἶχε κατορθώσῃ
Τὴ βέργα τὴν ἀλύγιστη νὰ λυώσῃ.

† ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΟ Ο ΕΝΟΧΟΣ

Α'

Συνέβκιναν αὐτὰ πού θὰ σας διηγηθῶ, τὸν καιρὸν ποῦ ἦτο ἀκμὴ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν σχολείων ἡ νηστεία τὸ μεσημέρι, ἡ δὲ βέργα, ὁ δείκτης καὶ ἡ ρίγα τοῦ διδασκάλου συχνὰς εἶχαν σχέσεις μὲ τὰ χέρια τῶν μαθητῶν . . .

—Νικολάου, πάλιν ἔχεις λάθος εἰς τὴν ἄθροισιν, εἶπεν ὁ διδάσκαλος. Καὶ τὰ λάθη εἶνε ἀκριβῶς τὰ ἴδια ποῦ ἔχει καὶ ὁ Δημητρίου. Ἐξακολουθεῖς, βλέπω, ν' ἀντιγράφῃς ἀπὸ τοὺς ἄλλους . . . Ἔλα ἔξω, κ' ἔλα δῶ !

Ὁ Νικολάου, ἕνα φρόνιμο καὶ σοβαρὸ παιδάκι, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ θρανίον του καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἕδραν, ἐνῷ ὁ διδάσκαλος ἔπιανε τὴ βέργα του.

— Ἄνοιξε τὰ χέρια σου !

Ὁ Ἰωάννης Δημητρίου ἐμισοσηκώθη τότε ἀπὸ τὴν θέσιν του· ἔτρεμε, καὶ ἀπὸ τὴν ταραχήν του δὲν ἠμπόρεσε νὰ εἰπῇ λέξιν, ἂν καὶ τὰ χείλη του ἐκινήθησαν

— Κάθησε κάτω, τῷ εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Ὁ Δημητρίου ἐκάθησε μηχανικῶς, καὶ ὁ Δῆμος Νικολάου τὲς ἔφαγε στὰ χέρια.

Ἐπῆγε τότε καὶ ἐκάθησε στὸ θρανίον του, καὶ ἔπειτα ἀπ' ὀλίγην ὥραν ἐσηκώθη καὶ ἔφερεν εἰς τὸν διδάσκαλον σωστὸ τὸ ἐξαγόμενον τοῦ προβλήματος τῆς προσθέσεως.

— Καὶ τὸ δικό σου ποῦ εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος τὸν Δημητρίου.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω, δάσκαλε.

— Δὲν ὑπάρχει «δὲν μπορῶ» καὶ «ξὲ-δὲν μπορῶ». Θὰ μείνῃς ἐδῶ νηστικός, ὡς ποῦ νὰ το κάμῃς . . .

Β'

Ἦτο Σάββατον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ τὸ ἀπόγευμα δὲν εἶχαν μάθημα εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ Ἰωάννης Δημητρίου, κλεισμένος μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων, ἐκάθητο μὲ τὸ πρόσωπον ἀκουμπισμένο στὰ χέρια του, καὶ μὲ τὴν πλᾶκα δίπλα του.

— Εἶμαι ἕνας βλᾶκας, εἶμαι ἕνας ἄνανδρος φοβητσιάρης ! ἔλεγε καὶ ἐξανάλεγε μόνος του.

Ἦτο ζαλισμένος ἀπὸ τὴν πεῖναν, διότι δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε ἀπὸ τὸ πρωί, καὶ ἡ ὥρα ἦτο τέσσαρες μετὰ τὸ μεσημέρι.

Ἔξαφνα ἄκουσε βήματα εἰς τὸ διπλανὸ δωμάτιον. Θὰ ἦτο βέβαια ὁ δάσκαλος. Ρίγος τὸν ἔπιασε, τὸν καϊμένον τὸν Γιάγκο. Μετ' ὀλίγον ἕνα χέρι ἐστηρίχθη εἰς τὸν ὦμόν του. Δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ κρατηθῇ ὁ νηστικὸς μικρὸς καὶ ἔβγαλε μίαν θρηνώδη κραυγήν.

— Μὴν ἀνησυχῇς, Γιάγκο· καὶ δὲ θά σε σκοτώσουν. Ὁ δάσκαλος εἶνε πηγαιμένος ἔξω, κ' ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ σε βοηθήσω, εἶπεν ὁ Δῆμος Νικολάου.

—Δῆμό μου, ἀπήντησεν ὁ Νικολάου· τί ὠφελεῖ κι' ἂν με βοηθήσῃς ; . . . ἐγὼ εἶμαι ἕνας βλᾶκας, ἕνας φοβητσιάρης. Ἤθελα νὰ πέθαινα, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρουν ἄλλοι ἐξ αἰτίας μου.

— Μὴ λὲς ἀνοησίες, Γιάγκο· σὲ μερικὰ εἶσαι πολὺ ἔξυπνος καὶ ἐπιτήδειος, καὶ ὁ φόβος ποὺ ἔχεις θὰ σου περάσῃ σιγὰ-σιγά.

— Ἐσύ, δύο φορὲς ὡς τώρα τὲς ἔφαγες ἀπ' τὸ δάσκαλο γιὰ μένα, ἐψιθύρισεν ὁ Δημητρίου.

— Καὶ θὰ τες ξαναφάγῃ ἄλλη μιὰ φορά, νὰ γίνουν τρεῖς, — εἶπεν ὁ δάσκαλος, ὁ ὁποῖος, ἐνθυμηθεὶς ἔξαφνα ὅτι εἶχε κλεισμένον τὸν Δημητρίου εἰς τὸ σχολεῖον, εἶχεν ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ἰδῇ τί ἀπέκαμε μὲ τὴν πρόσθεσίν του. Πῶς ἐτόλμησες νὰ ἔλθῃς ἐδῶ μέσα ; — προσέθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Νικολάου.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ Δημητρίου ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν νηστείαν καὶ κατατρομαγμένος, ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος.

— Ἐλιγοθύμησε, δάσκαλε, εἶπεν ὁ Δῆμος Νικολάου.

Ἡ λιποθυμία αὐτὴ ἔσωσε καὶ τὰ δύο παιδία ἀπο τὸ ξύλο, διότι, ὅταν ὁ Δημητρίου συνῆλθεν, ὁ διδάσκαλος διέταξε τὸν Νικολάου νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ σπίτι των. . .

Γ'

— Δῆμο, τί νομίζεις πῶς μπορῶ νὰ κάμω ἐγώ, ἅμα μεγαλώσω ; ἔλεγεν ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸς ἡμέρας ὁ Ἰωάννης Δημητρίου εἰς τὸν φίλον του.

— Μά . . . τὸ ξεύρεις πῶς κανένας στὸ σχολεῖο δὲν μπορεῖ νὰ ζωγραφίζῃ ὅπως ζωγραφίζεις ἐσύ... Εἶσαι πρῶτος στὴν ἐχνογραφία. Μᾶς κάμνεις ὅλους μας ἀπαράλλακτους, καὶ τὸ δάσκαλο ἀκόμα, στὸν μυροπίνακα μὲ τὴν κίμωλία ἢ στὴν πλᾶκά σου μὲ τὸ κοντύλι· τὸ κακὸ μόνον εἶνε ποῦ ἀναγκάζεσαι νὰ μας σβύνῃς ἔπειτα, διότι φοβᾶσαι μὴν τὰ ἰδῇ ὁ δάσκαλος . . .

Ὁ Ἰωάννης Δημητρίου ἀνεστέναξεν.

Ἐμελετοῦσε τόσον πολὺ στὸ σπίτι του, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ Σάββατον, ὥστε κατώρθωνεν ἐπὶ τέλους νὰ κάμνῃ καὶ σωστὰς ἀθροίσεις εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς. Εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ εἰπῇ εἰς τὸν δάσκαλόν του, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἔνοχος τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ὄχι ὁ Δῆμος, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τὸ θάρρος. Ἐκάθισε λοιπὸν καὶ ἐσχεδίασε τὰς διαφόρους σκηνὰς τοῦ ἐπεισοδίου ἐπάνω εἰς μικρὰ χαρτάκια, καὶ, ἐνῷ τὰ ἐσχεδίαζε, τόσον ἀφηρέθη ὥστε δὲν ἀντελήφθη ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ τὸ μάθη-

μα, δὲν ἀντελήφθη ὅτι τὸ μάτι τοῦ δασκάλου ἔπεσεν ἐπάνω του, ὅτι μετ' ὀλίγον ὁ δάσκαλος ἐσηκώθη καὶ κατέβη ἀπὸ τὴν ἕδραν καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ θρανίον, πρὶν αὐτὸς προφθάσῃ νὰ κρύψῃ τὰ σχέδιά του.

— Ἔτσι λοιπόν, κύριε Δημητρίου, σπαταλᾶς τὸν καιρό σου εἰς τὸ σχολεῖον; κάθεσαι καὶ μου κάνεις γελοιογραφίες! — ἠκούσθη ἔξαφνα ἡ ἐπιπληκτικὴ φωνὴ τοῦ δασκάλου.

Ὁ Ἰωάννης Δημητρίου ἐκοκκίνισεν, ἐκιτρίνισε, πάλιν ἐξανακοκκίνισε. Τὸν ἔπιασεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ φόβος καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἀτολμίας, ἀλλὰ ἐπῆρε τέλος ὁ μικρὸς τὴν μεγάλην ἀπόφασιν:

— Σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ συγχωρήσετε· δὲν εἶνε γελοιογραφίες αὐτά· εἶνε πράγματά που ἔγιναν... ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἄνανδρος καὶ φοβητσάρης... ἐγὼ ἀντέγραψα τὸ πρόβλημα, καὶ ὄχι ὁ Νικολάου. Δὲν ἤθελε νὰ μὲ μαρτυρήσῃ, καὶ ἔφαγε αὐτὸς τὲς ξυλιές· ἐγὼ ὅμως τώρα δὲν θὰ φοβοῦμαι πιά· καὶ σας παρακαλῶ νὰ μὲ δείρετε, κύριε!

Καὶ ἄπλωσε τὰ μικρὰ ἀδύνατα χεράκια του.

Ἀλλὰ ὁ διδάσκαλος εἶχε μαζέψῃ τὰ χαρτάκια καὶ τα ἐκύτταζε μὲ μεγάλην προσοχήν· καὶ ὅσον περισσότερον τα ἐκύτταζε τόσον ηὔξανεν ἡ προσοχή του καὶ ἡ ἔκπληξίς του.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ δείρετε, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης Δημητρίου μὲ τρεμουλιαστὴν φωνήν.

— Θὰ τα πάρω αὐτὰ νὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ! εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰ λόγια που ἔλεγεν ὁ Γιάγκος, ἐπῆρε τὰ χαρτάκια καὶ τα ἔβαλε προσεκτικὰ μέσα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του...

Ὁ Δημητρίου δὲν ἔφαγε ξύλο διὰ τὰς γελοιογραφίας ἐκείνας. Ἀπ' ἐναντίας οἱ ἔφοροι τοῦ σχολείου ἀπεφάσισαν νὰ του κάμουν τὰ ἔξοδα νὰ σπουδάσῃ τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τῶν Ἀθηνῶν...

Δ'

Τὴν ἡμέραν ποὺ ἔφευγεν ἀπὸ τὸ χωριό του, ἀπεχαιρέτησε τὸν φίλον του Δῆμον:

— Σὲ σένα τὰ χρεωστῶ ὅλα, Δῆμο. Ἂν δὲν ἐστέκεσο ἐσὺ νὰ τες φᾷς γιὰ μένα τὸν ἄνανδρο, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ ἔκαμνα ἐκεῖνα τὰ σχέδια. Ἂν λοιπὸν γίνω μέαν ἡμέραν καλλιτέχνης, θὰ ζωγραφίσω ἐσένα κ' ἐμένα νὰ καθώμαστε εἰς τὸ θρανίον, κ' ἐγὼ νὰ κυττάζω ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν σου καὶ ν' ἀντιγράφω τοὺς ἀριθμούς σου. Καὶ θὰ εἴμαστε φίλοι ἀδελφικοὶ παντοτεινά, διότι ἐσὺ μ' ἔκαμες ἄνθρωπον...

Εἶπε, καὶ ἐνήργησε τὴν ὑπόσχεσίν του

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ
Βραβευθεὶς
εἰς τὸν Μικρὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμὸν
πρὸς σύνθεσιν Ὕμνου
εἰς τὴν Εἰκασιπενταετηρίδα τῆς «Διαπλάσεως».

[Ἴδε «Διάπλασιν» φύλ. 29 ἐ. ἔ. σελ. 227.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

«Ὅλην τὴν νύκτα μ' ἐβασάνιζεν ἡ σκέψις ἐκείνου τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου που ἔτρεχε χωρὶς καπέλλο, ἐνῷ ἔπεφτε ραγδαία βροχή. Ὅταν ἐπανέκτησα τὴν ἀταραξίαν μου, ἐνόησα πλέον πῶς συνέβη ἐκείνη ἡ παρεξήγησις· ὁ κ. Ἰὼβ τόσον ἐσυνείθισε νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸν ἀδελφόν του ὥστε, ἀπὸ τὴν ταραχήν του, τὸ ὄνομα τοῦ Ἱερεμία τοῦ ἦλθε φυσικώτατα εἰς τὰ χείλη. Πόσην ἐντροπὴν θὰ αἰσθάνεται τώρα ὁ δυστυχὴς νέος. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι ἐντροπήν... Πῶς ἔκαμα τὸ λάθος νὰ ὁμιλήσω διὰ τὸ πάθημά του εἰς ξένους ἀνθρώπους καὶ νὰ τον εἰρωνευθῶ; Αὐτὸ δὲν ἦτο οὔτε λεπτόν, οὔτε ἔντιμον ἐκ μέρους μου. Ὁ Κάρολος, ποὺ εἶνε μή μου ἅπτου εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα, βεβαίως θὰ ἐπειράχθη. Τὸν εἶδα τόσον ὀλίγον διαχυτικὸν σήμερον τὸ πρωί, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν βεβαίως. Ἀχ! κυρία Φάγγ, καλὰ λέγουν ὅτι ἂν ὁ λόγος εἶνε ἀσήμι, ἡ σιωπὴ εἶνε χρυσάφι!»

3

Αἰμιλία.

«Ὁ κ. Ἰὼβ Φέττυπλας ἀνεχώρησε χθὲς διὰ τὴν Καλιφόρνιαν. Τὸ εἶπε σήμερον ὁ κ. Ἱερεμίας εἰς τὸν Κάρολον· ἦτο κατακλυπημένος διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ την ἀποδώσῃ, «διότι ὁ Ἰὼβ ἕως τώρα ποτὲ δὲν ἔδειξε πῶς εἶχε κλίσιν εἰς τὰ ταξείδια»—εἶπεν.

«—Ὁ ἄμοιρος ὁ Ἱερεμίας! μοῦ εἶπεν ὁ Κάρολος, μὲ τόνον φωνῆς γεμάτον ἀπὸ ὑπονοούμενα, εἶνε τόσον συνειθισμένος νὰ μὴν ὁμιλῇ παρὰ διὰ μέσου τοῦ ἀδελφοῦ του, ὥστε δὲν θὰ γνωρίζῃ τώρα τί θ' ἀπογίνῃ χωρὶς αὐτόν.»

«Γελᾶτε, κυρία Φάγγ; Δὲν κάμνετε καλά. Ἐγώ, τοὺς λυποῦμαι ἐξ ὅλης καρδίας αὐτοὺς τοὺς ἀτυχεῖς που δὲν ἔχουν ἄλλο ἐλάττωμα παρὰ μίαν ἀσθενικὴν δειλίαν, καὶ ἔπειτα ἔχω περισσότερον ὄρεξιν νὰ κλαύσω παρὰ νὰ γελάσω σήμερον.

«Διατί; Διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ σας εἰπῶ, ἀφοῦ εἴσθε ἡ δευτέρα μου μητέρα, ἀλλὰ εἶνε λιγάκι δύσκολον...

«Ἐπληροφορήθην ἀπὸ τὴν Ξένην καὶ ἄλλας παλαιάς μου φίλας ὅτι, ἀπό τινος καιροῦ, γίνεται πολὺς λόγος δι' ἐμὲ εἰς τὸ Κιμπασσέτον. Ἡ κυρία Χάκετ καὶ αἱ φίλαι της ἐφαντάσθησαν, ὡς φαίνεται, καὶ δὲν ἠξεύρω ἀληθινὰ διὰ ποῖον λόγον, ὅτι πρόκειται νὰ κληρονομήσω ἐγὼ ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς γιαγιᾶς. Λαμβάνουν δὲ φυσικὰ ἀφορμὴν ἐκ τούτου διὰ νὰ ψάξουν νὰ εὕρουν ποῖος τάχα θὰ εἶνε ὁ εὐτυχὴς θνητός, ὁ ὁποῖος θὰ καρπωθῇ τὴν μέλλουσαν κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἐξογκόνουν ὑπερβολικά. Μά, τί λύσσαν ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀνακατεύωνται ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔχουν κανὲν συμφέρον! Ἔρχονται ἡμέρες, ἀληθινά, ποῦ μου ἔρχεται ὄρεξις ν' ἀνεβῶ στὰ κεραμίδια καὶ νὰ φωνάξω στοὺς διαβάτας πως ὅλα αὐτὰ εἶνε μωρίαι καὶ ἠλιθιότητες!

«Αὐτὸ ὅμως πού με βασανίζει περισσότερον εἶνε ὅτι αὐτὲς οἱ ἐλεεινὲς κακογλωσσιὲς ἔφθασαν, δὲν ἀμφιβάλλω, εἰς τ' αὐτιὰ τῆς μαμμᾶς, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ δίδῃ σοβαρὰν προσοχὴν εἰς τὰ διαδιδόμενα. Πολλὲς φορὲς μοῦ ἔκαμεν ὑπαινιγμοὺς ὅτι ἠμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ κανένα καλὸν συνοικέσιον δι' ἐμὲ καὶ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀρνηθῶ χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῶ, τώρα μάλιστα μὲ τὴν δύσκολον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρισκόμεθα καὶ ἡ ὁποία δὲν φαίνεται ὅτι θὰ βελτιωθῇ πολὺ γρήγορα. Ἀπέφυγα νὰ της ζητήσω ἐξηγήσεις, καὶ πάντοτε, ὁσάκις ἤρχισεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν, ὑπεκρίθην ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν δι' ἐμὲ λόγια τοῦ ἀέρος. Μὲ πειράζει ὅμως πολὺ ὅταν την βλέπω νὰ δένῃ ἔτσι στὸ ψιλὸ μαντῆλι τὰ φαντασιοκοπήματα μερικῶν ἀέργων. Καὶ δὲν εἶνε ἀνυπόφορον, ἀλήθεια, νὰ ξεύρῃ κανεὶς ὅτι δι' αὐτὸν κάμνει ὑποθέσεις καὶ δι' αὐτὸν ὁμιλεῖ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος;...

«Ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν θέλω νὰ γράψω περισσότερα, καὶ νὰ σας εἰπῶ πόσον με στενοχωρεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

«Δὲν δίδω πεντάρα γιὰ τὸ καλλίτερον συνοικέσιον, καὶ ὅσον ἔχω δυνάμεις καὶ ὑγείαν, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ εἶμαι ἱκανὴ νὰ κερδίζω τὸν ἐπιούσιον ἄρτον δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴ μαμμά, μόνη μου, μὲ τὴν ἐργασίαν μου. Δὲν θέλω οὔτε νὰ το συλλογίζωμαι πλέον!...»

Κυρία Φάγγ.

«Ἔχεις δίκαιον, Αἰμιλίτσα μου, μὴν το συλλογίζεσαι πλέον. Ἡ μητέρα σου ὑποφέρει ἀπὸ τὴν κατάστασιν ποὺ εὑρίσκεται. Δι' αὐτό, ἀναμφιβόλως, ἐπιθυμεῖ νὰ σε ἰδῇ ἀποκατεστημένην καὶ χωρὶς ἐνοχλήσεις πλέον· ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ σ' ἐξαναγκάσῃ νὰ κάμῃς συνοικέσιον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ. Δίῶξε ἀπὸ τὸν νοῦν σου αὐτὰς τὰς ἰδέας· εἶσαι ἀκόμη πολὺ νέα, ὥστε νὰ ζαλίζεσαι μὲ αὐτάς. Κάμνε θαρραλέως τὸ καθημερινὸν καθῆκόν σου, χωρὶς ν' ἀνησυχῇς διὰ τί ποτὲ ἄλλο· τὰ ἄλλα θὰ ἔλθουν μὲ τὸν καιρόν των.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Παρ' ὅλην τὴν νωθρότητα τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ἡ ἀνωτέρα σχολὴ τοῦ Κιμπασσέτου ἐπήγαινε θαυμάσια χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν φιλοπονίαν τῆς μὶς Χώβ.

— Θέλετε νὰ ἐξακολουθήσετε ἀκόμη ἐξ μῆνας; τὴν ἠρώτησεν ὁ κ. Διευθυντὴς κατὰ τὸ τέλος τῆς πρώτης τριμηνίας. Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἐδίσταζε: — Θὰ διπλασιάσω τὸν μισθόν σας, προσέθεσε διὰ νὰ την πείσῃ, διότι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ οἰκονομική της θέσις τῆς ἀπηγόρευε νὰ περιφρονήσῃ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο.

Ἡ Αἰμιλία δὲν εἶχεν ἀνεβῇ εἰς τὰ κεραμίδια διὰ νὰ φωνάξῃ εἰς τοὺς διαβάτας τὴν ἀλήθειαν, ὅπως εἶχεν εἰπῇ εἰς τὴν κ. Φαγγ ὅτι ἤθελε νὰ κάμῃ· ἀλλὰ τὰ κατόφερε μὲ τρόπον ὥστε ὅλος ὁ κόσμος, καὶ πρῶτος ὁ κ. Πάλμερ, νὰ μάθουν ὅτι δὲν ἦτο καμμία μεγάλη κληρονόμος.

Μὲ ὅλην τὴν αὔξησιν τοῦ μισθοῦ, ἡ ὁποία τῆς ἦτο ἀναγκαιοτάτη, ἐκάθησε μίαν ὁλόκληρον νύκτα καὶ ἐσκέφθη πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ δεχθῇ τὰς τόσον ἐπωφελεῖς προσφορές. Δέν της ἤρεσε καθόλου ἡ συνεργασία μὲ ἄνθρωπον πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε τόσον ὀλίγην συμπάθειαν. Ἐδέχθη λοιπὸν νὰ παρατείνῃ τὴν συνεργασίαν της, ἁπλῶς καὶ μόνον ἕνεκα χρηματικοῦ ζητήματος.

Ἄλλως τε ἡ Αἰμιλία δὲν ἦτο ὁ μόνος καθηγητὴς τοῦ σχολείου ἐκείνου. Ἡ Ξένη παρέδιδεν ἐκεῖ φιλολογίαν καὶ ὁ Κάρολος νομικὰ μαθήματα. Ὅλοι εἰς τὸ χωρίον ἔπλεκαν ἐμοθύμως τὸ ἐγκώμιον τοῦ νέου τούτου. Ἡ Ξένη ἀφ' ἑτέρου εἶχε δημοσιεύσῃ ἀρκετὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα την ἔκαμαν γνωστὴν ὁπωσδήποτε, καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν μικρὸν κύκλον τοῦ Κιμπασσέτου· ἀπόδειξις ὅτι ἦσαν βιβλία μὲ ἀρκετὴν ἀξίαν, ἀφοῦ «οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι!»

Τὸ Κιμπασσέτον δ.σκέδασεν ὄχι ὀλίγον ὅλον τὸν χειμῶνα. Ἐδόθησαν πολλαὶ ἑσπερίδες, δύο ἢ τρεῖς τὴν ἑβδομάδα, ἄλλοτε εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Κοῖρτις, ἄλλοτε εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Τόπλιφ ἢ τῶν Σάμβορν, καὶ παντοῦ ὁ κ. διευθυντὴς ἔλαμπε μὲ ὅλην του τὴν λάμψιν· εἴτε ἐχόρευαν, εἴτε μουσικὴν ἔπαιζαν, εἴτε θεατρικὰς παραστάσεις ἔκαμναν, αὐτὸς εἶχε πάντοτε τὸν πρῶτον ρόλον.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Αἰμιλία διώρθωνε τὰ γραπτὰ τῶν μαθητῶν καὶ παρεσκεύαζε τὰ μαθήματα τῆς ἐπιούσης.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Φεβρουαρίου, διωργανώθη μεγάλη εὐεργετικὴ ἑσπερίς, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐκτάκτως, συγκατετέθη καὶ αὐτὴ νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀτσιγγάνας που λέγει τὴν καλὴ μοῖρα.

— Δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀρνηθῶ, εἶπε μίαν ἑσπέραν εἰς τὸν Κάρολον, ἐνῷ, καθημένη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας Φάγγ, ἦτο ἑτοίμη νὰ ἐπιθεωρήσῃ ἕνα ἀληθινὸν σωρὸν ἀπὸ ἐκθέσεις ἰδεῶν· — ἀλλὰ δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξιν διὰ διασκεδάσεις. Εἶμαι βυθισμένη κυριολεκτικῶς εἰς τὴν κούρασιν καὶ τὴν μελαγχολίαν· μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγήρασα κατὰ δέκα ἔτη ἀπὸ πέρυσι.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϊ*)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'.

Σὲ λίγο γυρίζει πίσω ὁ Παυλῆς. Ὁ Λουλοῦ πηγαίνει ἔμπρος, καὶ χοροπηδᾷ, καὶ γαυγίζει. Ὁ Παυλῆς σηκόνει εἰς τὸν ὦμόν του ἕνα μεγάλο παλοῦκι που ἔχει εἰς τὴν ἄκρη του ἕναν ψεύτικο ἄνθρωπο. Ὁ Γιαννάκης τὸν κυττάζει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, σὰν χάχας. Ἡ δεσποινὶς Κικὴ καὶ ὁ Μπέμπης ξεφωνίζουν ἀπὸ τὴν χαράν των.

—Καλέ, δὲν εἶνε πιρὰ ἕνας ψεύτικος ἄνθρωπος γιὰ νὰ φοβοῦνται τὰ πουλιὰ καὶ νὰ φεύγουν! — τοὺς φωνάζει ὁ Παυλῆς.

—Εἶνε γίγας ἀληθινός, ἀπαντᾷ ἡ Κική, καὶ σὺ εἶσαι ὁ Δαυὶδ ποὺ ἐνίκησε τὸν Γολιάθ.

— Καλέ, τί λόγος; λέγει ὁ Παυλῆς. Τὸ κακὸ εἶνε ποὺ εἶνε πολὺ βαρύς καὶ δὲν μπορῶ νὰ τον κουβαλῶ στὸν ὦμόν μου...

«Ἕνας ψεύτικος ἄνθρωπος.»

Καὶ στήνει τὸν γίγαντα λιγάκι παραπέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'.

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ποὺ τα ἔκαμε πολὺ νὰ γελάσουν, τὰ παιδάκια πηγαίνουν μέσα στὸ δάσος.

Δὲν προφθαίνουν νὰ κάμουν οὔτε

«Ἂν ἤτανε ὁ Ρωβινσών...»

πενῆντα βήματα, καὶ βλέπουν, εἰς ἕνα μέρος τοῦ δάσους ποὺ εἶνε κομμένα τὰ δένδρα, ἕνα παράξενον ὄν, ἕ α ζωντανὸ πρᾶγμα αὐτὴν τὴν φοράν, τὸ ὁποῖον φορεῖ καπέλλο μυτερὸ ἐπάνω, μὲ μεγάλους γύρους, ποὺ τοῦ κρύβουν τὸ μισὸ πρόσωπό του.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ κάθεται χωρὶς νὰ κινυνηθῇ καθόλου, καὶ ἔχει μεγάλα γένεια. Κάθεται ἐπάνω στὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου που εἶνε πεσμένο κατὰ γῆς, ἀποκάτω ἀπὸ μιὰ ὀμπρέλλα ἄσπρη, ποῦ εἶνε στερεωμένη ἐπάνω σ' ἕνα μακρὺ-μακρὺ μπαστοῦνι, ποῦ εἶνε καρφωμένο κατὰ γῆς.

Τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ὃν κυττάζει μὲ τόσην προσοχὴν ἕνα μεγάλο χαρτόνι ποῦ ἔχει βαλμένο ἐπάνω στὰ γόνατά του, ὥστε δὲν ἐπῆρεν εἴδησιν ποῖ ἐπλησίαζαν οἱ ναυαγοί.

—Νὰ φύγουμε! λέγει ὁ Μπέμπης. Εἶνε ἄγριος.

— Ἂν ἤτανε ὁ Ροβινσών... λέγει ἡ Κικί,

—Αὐτὸς θὰ εἶνε βεβαία, ἀπαντᾷ ὁ Γιαννάκης, ἀφοῦ εἴμαστε στὸ νησί του. Καὶ ἔπειτα, νὰ ἡ ὀμπρέλλα του!

— Ὁ καϊμένος ὁ Ροβινσών! λέγει ἡ Κικί. Καὶ νὰ δῆτε ποῦ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐθαροῦσε γιὰ πεθαμένο. Νὰ σας πῶ, ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει καθόλου τὸ τέλος τῆς ἱστορίας του. Εἶνε πιὸ καλά, ὅταν κάθεται μονάχος του μὲ τὸν Παρασκευᾶ στὸ νησί του, παρὰ ἀργότερα ποῦ ἔρχονται οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ ἄγριοι. Τότε πιὰ δὲν εἶνε καθόλου εὔμορφα... Μοῦ φαίνεται πῶς κάτι ψεῦτες θὰ ἔβαλαν αὐτὰ τὰ ψέμματα στὸ τέλος τῆς ἱστορίας...

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΥΝΗΓΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΩΝ

Ἐνθυμεῖσθε ἀπὸ τὰ «Παραμύθια τοῦ Καβιουλίνου», τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ναυτου Γαστινὲ ποῦ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν φάγῃ ἕνας καρχαρίας;

Λοιπόν, μάθετε ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δὲν φοβοῦνται τοὺς καρχαρίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς κυνηγοῦν καὶ τοὺς πιάνουν μὲ ἕνα τρόπον εὐρυέστατον.

Εἰς τὰ ἀνατολικὸ παράλια τῆς μεγάλης νήσου Μαδαγασκάρης, εἶνε πλησμονὴ ἀπὸ αὐτὰ τὰ φοβερὰ θηρία τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα, καθὼς γνωρίζετε, ἔχουν κρέας φαγώσιμον καὶ ἀρκετὰ νόστιμον μάλιστα.

Οἱ Μαλγάσιοι, (οὕτω λέγονται οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου) εἶνε τολμηρότατοι ἄνθρωποι. Πέφτουν εἰς τὸ νερὸν ὡπλισμένοι μὲ ἕνα κοντὸ μπαστοῦνι, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐφωδιασμένον μὲ σιδηρᾶς αἰχμὰς καὶ εἰς τας δύο ἄκρας του. Τοὺς βλέπει ὁ καρχαρίας καὶ ὁρμᾷ νὰ χάψῃ κανένα ἀπὸ αὐτούς. Ὁ Μαλγάσιος περιμένει ἀτρομήτως νὰ πλησιάσῃ τὸ θηρίον, καὶ ἅμα αὐτὸ ἀνοίξῃ τὰ φοβερὰ σαγόνια του, χώνει τὸ χέριτου μὲ τὸ μπαστοῦνι κάθετον μέσα εἰς τὸ στόμα τοῦ καρχαρίου. Κάμνει νὰ δαγκάσῃ ὁ καρχαρίας, καὶ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόν, διότι αἱ ἄκραι τοῦ μπαστουνιοῦ ἐμπήγονται, ἡ μία εἰς τὸν οὐρανίσκον του καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὸ σαγόνι του. Προσπαθεῖ νὰ τὸ βγάλῃ, ἀλλὰ τίποτε. Ὅσον ἀγωνίζεται, τόσον τὰ σίδερα τοῦ ἐμπήγονται βαθύτερα.

Ἐπὶ τέλους ὁ φοβερὸς οὗτος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐξαντλεῖται, πεθαίνει, καὶ τὰ κύματα τὸν πετοῦν ἔξω εἰς τὴν παραλίαν. Τότε οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Μαδαγασκάρης τρέχουν, τὸν κομματιάζουν, τὸν μοιράζονται καὶ τὸν τρώγουν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ *Ξανθοῦ Βοσκοῦ*:

— Φαντάσου τί χρήσιμον ποῦ εἶνε τὸ νερόν. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε δὲν θὰ εἰξεύραμε νὰ κολυμβοῦμε καὶ πόσοι ἄνθρωποι θὰ ἐπνίγοντο!!

Ἐσταλμένη ὑπὸ τοῦ Ἐκδόξου Μεσολογγίου

* * *

Ὁ *Διάβολος Ἑσπερινὸς* παρουσιάζεται πρὸ τοῦ καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν μὲ τὴν τσέπη γεμάτην τσιγάρα

— Παιδί μου, τῷ λέγει ὁ καθηγητής. Θὰ ἤσουν ὁ πρῶτος τῆς τάξεως ἂν ἐδίαβαζες μόνον τὴν ὥραν ποῦ ἐξοδεύεις γιὰ νὰ στρίβῃς τὰ τσιγάρα σου.

Καὶ ὁ *Διάβολος Ἑσπερινός*:

— Μὰ τάγοράζω ἕτοιμα, κύριε καθηγητά!

Ἐσταλμένη ἀπὸ τὸ Φίλημα τοῦ Κύματος.

* * *

Ὁ *Ἠλεκτρικὸς Σπινθὴρ* μετέβη εἰς τοῦ ὀδοντοτατροῦ μὲ τὸν φίλον του *Ἀκρίταν*.

Ὅταν ἐπέστρεψε, μία φίλη τῆς μητρός του τὸ ἐρωτᾷ ἂν ἐφάνη γενναῖος.

— Μάλιστα, κυρία.

— Δὲν ἔκλαψες;

— Ὄχι κυρία

— Καὶ τί σου ἔκαμεν ὁ ὀδοντοτατρός;

— Ἔδγαλε δύο δόντια τοῦ φίλου μου. Ἀκρίτα.

Ἐσταλμένη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἰατροῦ του.

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις. πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πληναιζῶν νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ 1902 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ

Ὅπως βλέπετε, τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, ἂν καὶ ἐκπαστέλιθον κατὰ τὸ σύνηθες, φέρει δύο ἡμερομηνίας: 13 καὶ 20 Σεπτεμβρίου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ προηγούμενον Σάββατον δὲν ἐξεδόθη φύλλον. Ἴσως πιστεύσετε ὅτι θὰ ἠμπορέσω νὰ ἐκδώσω δύο φυλλάδια ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος, ἀλλὰ τοῦτο ἐσκέφθη ἀδύνατον, διότι ἡ φαταρία τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὸ νέον Γραφεῖον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Μόλις τελειώσῃ, θὰ ἐκδώσω ἓν διπλοῦν. δεκαεξσέλιδον φυλλάδιον, — μὲ μίαν ἡμερομηνίαν αὐτό,—καὶ οὕτω θὰ ἀντικατασταθῇ τὸ φύλλον τῆς προηγουμένης ἑβδομάδος καὶ θὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 52 φύλλων, τὰ ὁποῖα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἐκδίδω κατ' ἔτος.

Ἐλπίζω ὅτι διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀνωμαλίαν δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι, οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε δὲν ἔχουν νὰ χάσουν τίποτε.

ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ 1904

Ἐξακολουθοῦν οἱ ἀνανεώσεις διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος 1904, μολονότι θέλομεν ἀκόμη τρεῖς μῆνας διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ τρέχον. Οὕτως ἀνανεώσαν, ἐκτὸς ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀνέφερα ἤδη, καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἠλεκτρικὸς Σπινθήρ, Δ. Φραγκοπούλου, Ἀλέξανδρος Λ. Κατζηκολάου, Μικρὸς Ἀθηναῖος. Εὐαγγελία Φ. Κυδωνάκη κ. Παναγιώτης Χ. Γεωργιάδης.* Δὲν πρέπει νὰ ἔχω κανὲν παράπονον, διότι βλέπω ὅτι οἱ πρόθυμοι μεταξὺ τῶν φίλων μου εἶνε ἀρκετοί. Εἶμαι βεβαία μάλιστα ὅτι θὰ σπεύσουν νὰ τους μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι, καὶ ὅτι θὰναγράψω πολλοὺς ἀκόμη ἀνανεώσαντας, πολὺ πρὶν προκηρυχθῇ ἡ τακτικὴ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν, περὶ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου. Ἂν μάθουν μάλιστα οἱ φίλοι μου ὅτι κάθε συνδρομὴ πληρωμένη ἀπὸ τώρα ἔχει δι' ἐμὲ διπλῆν ἀξίαν, διότι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν αἱ εἰσπράξεις εἶνε ὀλίγαι, ἀπεναντίας δὲ τὰ ἔξοδα μεγάλα, καὶ μάλιστα μὲ τὴν μετακόμισιν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν...

ΤΟ ΣΥΜΠλΕΓΜΑ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΩΝ

Διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων εἰς τὸν Β' Διαγωνισμὸν τοῦ Ἑσπεριδώματος; ἔλαβα ἀκόμη καὶ τὰς φωτογραφίας τῶν ἑξῆς: *Κροτάλου, Ἀταβυρίου Ρόδου* (διὰ τὴν «Νεότητα») καὶ *Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.*

Ἐπειδὴ τὸ σύμπλεγμα θὰ δημοσιευθῇ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα τύλλα τοῦ Ὀκτωβρίου, ἔχουν καιρὸν καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι δὲν ἔστειλαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας τὰς φωτογραφίας των, νὰ τας στείλουν τώρα, ἀλλὰ παρακαλῶ μὲ πρῶτον ταχυδρομεῖον, διότι ὅσας λάβω μετὰ τὴν 10 Ὀκτωβρίου, δὲν θὰ προφθάσω νὰ τας συμπεριλάβω.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Ἀπονέμεται σήμερον εἰς τὸ' *Πλοῖον* τοῦ *Δουνάβεως*, τὸ ὁποῖον, εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1901-1903, ἔλαβε τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸν 66ον Διαγ. (Λύσεω) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 68ον Διαγ. (Λύσεων) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 69ον Διαγ. (Λύσεων) Β' Βραβ.=	1/4
Εἰς τὸν 70ὸν Διαγ. (Λύσεων) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 71ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 72ον Διαγ. (Διηγήμ.) Ἔπαινον=	1/16
Εἰς τὸν 73ον Διαγ. (Λύσεων) Γ' Βραβ.=	1/8
Εἰς τὸν 74ον Διαγ. (Λύσεων) Γ' Βραβ.=	1/8
Εἰς τὸν 75ον Διαγ. (Λύσεων) Γ' Βραβ.=	1/8
Εἰς τὸν 78ον Διαγ. (Διηγήμ.) Γ' Βραβ.=	1/8
Ἄθροισμα	1 1/16

Ὑπερβῆ δηλαδὴ τὴν μονάδα τοῦ Ἀθρόου κατὰ ἓν δέκατον ἕκτον. Τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς

τὸ *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως*, τὸ ὁποῖον παρακαλῶ νὰ μου στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του καὶ νὰ μου ὁρίσῃ τί τόμους θέλει διὰ τὸ βραβεῖον. Ἐδιάβασα τὸ ποιηματάκι τῆς Βρυσούλας, τὸ ὁποῖον μοῦ ἤρεσε πολύ.

«Δὲν χορταίνω νὰ διαβάζω τὸν Πρόαντα τὸν Νικίου», — μοῦ γράφει ἡ *Βεατρίκη*. — Τὸν ἔχω διαβάσῃ δέκα φορές καὶ δὲν τὸν χορταίνω.» Βλέπεις τί θηταυρὸς ἔχω εἰς τὴν Βιβλιοθήκην μου;

Τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι* μοῦ γράφει τὰ ἑπόμενα ἀξιοσημείωτα: «Μετὰ χαρᾶς βλέπω ὅτι ἡ ἀλληλογραφία ζωηρεύει. Φαίνεται ὅτι ἐπανέρχονται οἱ τερπέλιδες παραθερίζοντες... Ἀς ἔλθουν λοιπὸν τρήγορα, διὰ νὰ ἴδωμεν καὶ πάλιν τὴν αἴγλην τῆς ἄλλοτε ἀλληλογραφίας,—ὀνηλαδὴ τῆς ἀληθοῦς ἀλληλογραφίας, ἐκείνης ἥτις μᾶς ἐνθυμίζει *Ναυτοπούλαν* κτλ. Τώρα, δὲν εἴξεύρω διατί, ὁ καθεὶς λαμβάνει ἕνα θέμα σοβαρόν, γράφει ἓν εἶδος ἐκθέσεως, τὸ ὁποῖον ζητεῖ εὐσημα, καὶ τίποτε ἄλλο. Λείπει ἐκείνη ἡ φαιδρότης καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἀλληλογραφίας...» Δέν σάς το εἶπα κ' ἐγώ;

Νικόλας Βαλμάδη, ἔπρεπε νὰ χρέψῃς εἰς χωρὶς τὸν χαρτὶ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, διότι μ' ἔβαλες εἰς τὸν κόπον νὰντιγράφῳ τὸ ἕνα ποῦ ἦτο καλὸν καὶ θὰ ὁμοσιευθῇ. Ἡ *Θαλασσοπούλα* εἶνε συνδρομήτριά μου ἐν ἐνεργείᾳ καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἰπῶ τὸνομά της, ἐκτὸς μόνον ἂν θέλῃ κ' ἐκείνη.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν, *Ψάρα-Λούλα*, ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Προσπάθησε νὰ μου ἐγγράψῃς τὰ ἐξαδέλφια, ἀφοῦ τὰ ἐνθουσιάζεσαι τόσον μὲ τὴν εὐγλωττίαν σου... Ὁ Ἀνανίας περιμένει τὸ τρεπολίτικο κρασί, καὶ νὰ το ξεύρῃς Αὐτὸς δὲν πίνει πολύ, πίνει ὅμως ἡ κυρὰ-Μάρθα, καὶ ὁ κύριος τῆς τὸ ὑπεσχέθη. Φαντάσου, πρὶν τοῦ τὸ στείλῃς!...

Ὄχι, *Δωδώνη*, δέν μου ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι δὲν μου ἔγραφες, ἐκεῖδὴ ἔπαυσες νὰ μὲ ἀγαπᾷς. Τὸ ἐρωτάζομην ὅτι σ' ἐμπόδιζαν τὰ μαθήματα. Ἐν τούτοις ὅμως ὑποθέτω ὅτι βαρύνεσαι ὀλίγον τὴν ἀλληλογραφίαν, διότι νά, ἐπέρασαν αἱ πολυπόθητοι ἑξακοσοι, καὶ δέν μου ἔγραψες παρὰ μίαν φοράν. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, καθὼς καὶ τὸ 19ον φύλλον, ποὺ σοῦ τὸ ἔχασεν ἡ φίλη σου. Αὐτὸ θὰ σε μάθῃ νὰ μὴ δανείζῃς ἄλλοτε βιβλίν, καὶ μάλιστα τόσον προσφιλῆ...

Βεβαίως, *Ἀνθέμιστος Χαρά*, ἡ Εὔφημος Μνεία δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, ἀφοῦ πρώτην φορὰν λαμβάνῃς μέρος εἰς τόσῳ δύσκολον Διαγωνισμὸν ἢ μᾶλλον εἰς τὸν δυσκολώτερον, ὁποῖος εἶνε ὁ τοῦ διηγήματος. Καὶ σημείωσε ὅτι Εὔφημον Μνείαν δὲν δίδω εἰς ὅλα τὰ διηγήματα, τὰ μὴ κριθέντα ἄξια βραβείου ἢ ἐπαίνου· ὄχι, ὑπάρχουν πολλά, διπλάσια καὶ τριπλάσια τῶν ἀναφερομένων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀναφέρω. — Ἡ 13η Κυριακὴ εἶνε ἕτοιμη πρὸς δημοσίευσιν καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὴν ἀπολαύσετε.

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Μπάρμπα-Λεγάρδε*, ἐνεκρίθη δύο φορές, διότι τὸ ἐπρότεινες διὰ δύο ἐπιστολῶν. καὶ ὅταν ἔλαβα τὴν δευτέραν εἶχα λησμονήσῃ. — ἔ, ἄνθρωπος εἶμαι καὶ ἐγώ!— ὅτι σοῦ εἶχα ἤδη ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρώτην. Ὥστε λοιπὸν ἀποῦ ἔγινεν ἐμφυτον νάρίσῃς πολὺ πᾶν ὅ,τι δημοσιεύω; Χαίρω πολύ.

Ναί, *Λαϊδεμένη Βασιλοπούλα*, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἔβλεπες ὅταν ἤρχεσο εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, εἶνε ἡ σεβαστὴ μήτηρ τοῦ κ. Παπαζοπούλου. Ἡ κυρὰ-Μάρθα, ἡ οἰκονόμος μου, εἶνε πάντοτε ἀπησχολημένη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς οἰκίας, καὶ δὲν παρουσιάζεται ποτέ. Μόνον τὴν νύκτα, ἀφοῦ φύγω ἐγώ, ἐμβαίνει εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ γράφει τὸν «Γῦρον τοῦ Κόσμου». Ἀλλὰ ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν ἔρχεται κανείς.

Ὄχι, *Ἰδαγενὴ Γλυκύτης*, δὲν εἶμαι θυμωμένη μαζί σου διὰ τὴν μακρὰν σιωπήν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ. Διὰ τὸ ζήτημα ποῦ μ' ἐρωτᾷς, εἰ νὰ σου εἰπῶ!- Καὶ αἱ δύο γλῶσσαι εἶνε ἐπίσης ὡραῖαι καὶ πλουσιαι. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὴν Ἀγγλικήν. Εἶνε διαδεδομένη εἰς τὸν κόσμον περισσότερον ἀπὸ κάθε γλῶσσαν· ἔπειτα μία κόρη, γνωρίζουσα ἀγγλικά, ἔχει νὰ διαβάσῃ τόσον θυμάσια βιβλία!

Ὁ *Κεροδῶος Ἑρμῆς*, μεταξὺ ἄλλων, μοῦ ὑπενθυμίζει σήμερον καὶ τὴν ψηφοφορίαν τῶν ψευδωνύμων, τὴν ὁποίαν ἔκαμα πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴν ξαναν-άμω. Τὴν ἰδίαν παράκλησιν μοῦ ἔκαμαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ φίλοι μου, καὶ νά σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν,— φωνὴ λαοῦ φωνὴ Κυρίου! — ἄρχισα νὰ συλλογίζωμαι μήπως δὲν θὰ ἦσο ἄσχημον νὰ ἐπαναληφθῇ κάποτε αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Νὰ ἰδοῦμεν, *Κεροδῶε Ἑρμῆ*, πιθανὸν νὰ εἰσακουσθῇς.

Σὲ συγχαίρω, *Κορινθιακὸν Κῦμα*, διὰ τὰς φιλολογικάς σου προόδους. Οἱ νέοι σου στίχοι μοῦ ἤρεσαν πολύ, καθὼς καὶ εἰς τὸν κ. Σινόπουλον, εἰς τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδειξα κατὰ τὴν ἐπεθυμίαν σου. Ὅσον διὰ τὸ βραβευθὲν ποίημα τοῦ Μ. Διαγωνισμοῦ μας, ἔχεις ἄδικον νὰ τὸ ὑποπτεύεσαι. Δὲν εἶνε ἀντιγραφὴ κανενός. Ἂν ἐνθυμίζῃ στίχους τοῦ Παλαμᾶ, αὐτὸ δὲν ἐλαττώνει τὴν ἀξίαν του,— ἀπεναντίας μάλιστα.

Ἐγὼ θὰ σε πληροφορήσω ἂν αἱ Ἀσκήσεις σου εἶνε «κλεμμέναι», φίλε μου *Κ. Σωτῆρχε*: σὺ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ το εἰξεύρῃς καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ. Ὁποιοδήποτε, εἴτε κλεμμένες εἴτε μή, κάνεις τὸν κόπον σου νὰ μου στέλλῃς. Ἀσκήσεις πρὶν προκηρυχθῇ ὁ νέος πρὸς οὐσθεσιν Ἀσκήσεων Διαγωνισμός. Περίμενε ὀλίγον ἀκόμη.

Ἀπὸ τῆς *Ἐρήμου* [ΕΕ], ἡ ἐπιστολή σου ὅπως πάντοτε ὡραία. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω τὰ ἀπρόοπτα, — τὰ ὁποῖα ὅμως τώρα πλέον δὲν θὰ εἶνε ἀπρόοπτα... Χαριτωμένον τὸ παιγνίδι ποῦ ἐπαίξατε εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Μίχου. Κάποτε θὰ τὸ μάθω καὶ εἰς τοὺς φίλους μου νὰ τὸ παίξουν.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ἀσματος Νηρηΐδος* [ΣΕ]: «Ἔχουμε ἕνα τρεχαντῆρι ποὺ το λέγουν *Λήθη*, καὶ κάθε ἀπόγευμα ἀνοίγουμε τὸ πανάκι μας καὶ τρέχουμε... Δὲν εἶνε ποιητικὸν ὄνομα, καὶ μάλιστα γιὰ βάρκα; Πραγματικῶς, ὅλα ξεχνιοῦνται ἐκεῖ-μέσα, δὲν ἔχεις τίποτε εἰς τὸν νοῦ σου ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ τὸ κῦμα. Ἔ κάτι εἶνε καὶ αὐτό, τί λές; Δυὸ ὧρες τὴν ἡμέρα... *Λήθη*!»

Εὐχαρίστως θὰ σου ἔκαμνα τὴν χάρη, *Κόκκινο Αὐγό*, νὰ ὁμοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν σου, — εἶνε ἄλλως τε ὡραιοτάτη.— ἀλλὰ τὸ θέμα μ' ἐμποδίζει. Ἐπιχειρήσεις, ὦ; αὐτὴ τὴν ὁποίαν προτείνεις, συνήθως ἀποτυγχάνουν, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φαιδῇ ὅτι οἱ φίλοι μου δὲν εἶνε πρόθυμοι διὰ τὰ τοιαῦτα. Ἀπὸ τὸ ὀλίγον, καλλίτερα τίποτε. Τοὐλάχιστον δὲν ἐκτιθέμεθα...

Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ βραβευθεὶς «Ὕμνος εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς Διαπλάσεως» ἐτοιμάσθη. Τὸν ἐτόνισεν ὁ φίλος μου *Δοὺξ δ' Ἀλαντσὼν* καὶ μου ἔστειλε τὴν σύνθεσίν του. Δὲν εἶνε περίφημος βέβαια συνθέτης ὁ *Δοὺξ δ' Ἀλαντσὼν*, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ τὴν σπουδὴν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ συνθέσῃ καὶ καλλίτερα ἀκόμα.

Πίθηκε τοῦ Βορρέου, δὲν ἐξέδωσα ἀκόμη χρωματιστὰ τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, διότι εἰς τὰ ἐξῶ χαρτοπωλεῖα δὲν εὑρῆκα χαρτιὰ τῆς ἀρεσκείας μου. Θέλω καὶ τὰ χρώματα νὰ εἶνε γλυκά, καὶ ἡ ποιότης τοῦ χάρτου ἀρίστη. Διὰ τοῦτο θὰ παραγγείλω εἰς τὴν Εὐρώπην.—Συνήθως οἱ γράφοντες ἐμμέτρους τὰς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, κάμνουν ἕνα στίχον διὰ κάθε ἐρώτησιν, ὁμοιοκαταληκτοῦντα μὲ τὸν τῆς ἑπομένης. Δίστιχον διὰ κάθε ἐρώτησιν δὲν χωρεῖ ἄνευ ἀφορήτου φιλογραφίας.

Πραγματικῶς. *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας*, ἡ ἀδράνειά σου, — δηλαδὴ ἡ σιωπή σου,—ὑπερβῆ πᾶν φυσικὸν ὅριον. Θὰ μεσιτεύσω διὰ νὰ σε συγχωρήσῃ ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινός*, ποῦ ἄργησες τόσον νὰ του ἀποδώσῃς τετράδιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ μου ξαναγράψῃς καὶ νὰ μου γράφῃς τακτικά.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Νεροφείδαν* (★ αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον· ἐπέστρεψεν ὁ ἀδελφός σου;) *Ἀηδόνα τῆς Ἴδης* (Ν. Π.: ἴδου αὐτὸ που προτιμᾷς·) καὶ *Κολοκυθόπουλον* (Π. Χ. ἔστειλα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου.)

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: *Ραφαὴλ* (Ι. Κ. σοῦ ἀπήντησεν ὁ κ. Π διὰ δελταρίου· τὸ ἔλαβες;)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Φρούριον τῆς Μυεμβασίας* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην*, *Παιδικὴν Χαρὰν* καὶ *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ*— τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*, *Ἱππότην τοῦ Πηλίου*, *Μανταριτοφάγον*, *Γυκτοπόρακα* καὶ *Θεταλίδα Καλλιτέχνιδα*· — ὁ *Ἰσθμὸς τοῦ Παναμᾶ* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης* καὶ *Διάβολον Ἑσπερινόν*— ὁ *Κεροδῶος Ἑρμῆς* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ἀνεμώνην τῶν Παγκοσίων*, *Χωλὸν Διάβολον*, *Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα* καὶ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*— τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος* μὲ τὸν *Ζώλιγκ*· — ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Γάτον τῆς Ἀναταλῆς*, *Ποῖος Εἶμαι*, *Πτερατὴν Ταξειδιώτιδα* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*— ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* μὲ τὸν *Διάβολον Ἑσπερινόν*, *Σπήλαιον Λοξαπατρῆ* καὶ *Δο-Ρὲ-Μί*— ἡ *Τσιγαρέλλα* με τὸν *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ*, *Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως*, *Ξεδιδωμένην* καὶ *Νεροφόπαστον*— ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι*, *Φίλημα τοῦ Κύματος*, *Πεζάσιτο Χαβιάρι*, *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*— ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Κελαϊδίστραν* καὶ *Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ*— ὁ *Κὺρ-Μέτιος* μὲ τὸν *Πίθηκον τοῦ Βορρέου*, *Ἀεστὰ τῶν Ἰνδιῶν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν*—ὁ *Ὄλυμπος* μὲ τὴν *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*. *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Δο-Ρὲ-Μί*—ἡ *Ἱππότης τοῦ Πηλίου* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* *Διάβολον Ἑσπερινόν* καὶ *Πάλλουσαν Καρδίαν*— ὁ *Μενελὶκ* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τοῦ Πηλίου*, *Ἄδραν τοῦ Πηλίου*, *Βολιώτικο Κρασί*, *Καρυάτιδα καὶ Φθινοπωρινὸν Ρόδον*— ἡ *Λάτρις τοῦ Ὡραίου* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*. *Ἀριελ*, *Ποθητὴν*. *Ἀνάμνησιν*, *Διάβολον Ἑσπερινὸν* καὶ *Παιδικὴν Χαρὰν*— τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Ἀνεμώνην*, *τοῦ Βορρέου*, *Ποῖος Εἶμαι*, *Κάρολον Δέκατον*, *Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν* καὶ *Διάβολον Ἑσπερινόν*.— ἡ *Κίτρινη Μάσκα* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Μαραμένον Ρόδον*, *Διάβολον Ἑσπερινόν*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν*— τὸ *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* μὲ τὸ *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ *Παρηγορον Ἄγγελον*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται· νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀναποδώσουν πρῶ

νοῦν . . .) *Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν* (τώρα θὰ μου γράφῃς συχνότερα ;) *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* ([ΔΕ] διὰ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς· τὸ φύλλον θὰ σου στέλλω εἰς Ὀδ. ἕως ὅτου μὲ εἰδοποιήσῃς· ἐδόξασα τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν σου, καὶ εὔχομαι γρήγορα νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς καὶ τοῦ καλοῦ καὶ γενναίου Χρήστου τὴν ἐντελῆ ἀνάρρωσιν·) *Κρόταλον* (ἐγέλασα κ' ἐγὼ μὲ ἐκεῖνο τὸ ἀνέκδοτον· ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς· δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη·) *Κ. Θ. Γυφτάκην* (ναί, ἔχομεν εἰς τὸν κύκλου μας καὶ μίαν *Ξανθὴν Μαυρομάτταν*·) *Σπίθαν-Τίναν* (ἡ ὁποία κοντεύει νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν μαγευτικήν της ἐξοχήν· ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς θὰ εἶνε ἐδῶ·) *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* (δὲν εἶδες τὸν «ἀνάδυχόν» σου, διότι ἀνήκει εἰς τὸν Γ' Διαγωνισμὸν τοῦ Ξεσπαθώματος·) *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* ([ΕΕ] διὰ τὴν εἰκονογραφημένην εὐφυεστάτην ἐπιστολήν· καλὰ τὴν ἔπαθεν ἡ ὀδιλρῆ ἐκείνου τοῦ φίλου μας! νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ γὰ ποιούς εἶνε ἡ Διάπλασις·) *Σεληνηφρόστατον Νύκτα* (σοῦ ἔστειλα τὸ «Παιδικὸν Θέατρον»· ἀλλὰ πῶς ἤθελες νὰ δώσω εἰς τὴν ὑπηρέτριάν σου καὶ τὸ ὄνομα τῆς *Μαργαρίτας τοῦ Φάουστ* ; δὲν εἴπαμεν ὅτι αὐτὰ εἶνε μυστικά ;) *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων*, *Ἐρυθρὸν Ρόδον* (εἶδες βέβαια ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ·) *Ρεγολέττον* (εὐχαρισ ῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς·) *Λειμωνιάτικον Ἴλιον*, *Ὄλυμπον* ([Ε] ἀπεναντίας, ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, καὶ μέσα εἰς τὴν παραζάλην τῆς μετακομίσεως, εὕρηκα ὀλίγον καιρὸν νὰ τὴν διαβάσω· ὁπωσδήποτε, ἂν ἄλλοτε εἶσαι συντομώτερος, δὲν βλάπτει·) *Φεραγάνδον Πῶ* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Λεράκι τοῦ Βοννοῦ* (καὶ σὺ λοιπὸν εἶχες κουβαλήματα ; ὥστε πρέπει νὰ σου εὐχηθῶ τὰ ἴδια· *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας* (πρωτύτερα μὲ τὴν σου ἐπιστολὴν δὲν ἔλαβα ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Πέτραν Σκανδάλου*, *Τοπεινὸ Γιασεμὶ* (περιεργότατον τφόντι τὸ Λεξικόν σου· δὲν θὰ τὸ συμπληρώσῃς, νὰ ἐκδοθῇ καμμίαν ἡμέραν;) *Ναυσικᾶν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς θαυμασίας ἐκδρομῆς· χαίρω καὶ διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς *Βουβλοροκέτας*·) *Ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ* (ὥστε καὶ σὺ ἐγνώρισες τὸ *Ἀταβύριον Ρόδον* ; διὰ τοῦτο ἦτο τόσον ἐνθουσιασμένον, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Κέρκυραν·) *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, *Στέφανον Δ. Σιάγον*, *Γαλπὶν Κῦμα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Δῶραν τῆς Κερκύρας* (σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ἡ Κική, ἀλλὰ μαζεύει μόνον τὰ στελλόμενα πρὸς ἐμὲ εἰκονογραφημένα δελτάρια· ὁ κ. Π. ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν του κ' ἐπείσθη εἰς τοὺς λόγους σου·) *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* [ΕΕ] διὰ τὸ ὡραῖον ὄνειρόν σου·) θέλεις τώρα νὰ σου εὐχηθῶ νὰ πραγματοποιηθῇ ; . . .) *Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ* ([ΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο χαριτωμένας ἐπιστολάς σου· σοῦ ἔστειλα τὸν 24ον τόμον· σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν·) *Λευκὸν Κρῖνον* (ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ δὲν θέλω! καὶ μ' ἐρωτᾷς ;) *Μέλλοντα Διπλωμάτην* (ὡραῖα τὰ Παιδ. Πνεύματα·) *Ὀρεάδα τῆς Χίου* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου· βραβεῖον ἔστειλα· εἶδες ; ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ δὲν περιμένει κανείς . . .) *Φίλην τῶν Καλῶν* (ἡ ὁποία μοῦ δίδει τὴν εὐχάριστον εἴδησιν ὅτι ὁ φίλος μας *Πράσινο Χαβιάρι* ἔγινε «δημαρχόπουλο» κατόπι «θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας·» τὰ συγχαρητήριά μου· ποιὸς μᾶς πιάνει τώρα, ποὺ ἔχομεν εἰς τὸν κύκλον μας καὶ δημαρχόπουλα·) *Τύλλον Ὀστίλλιον* (καὶ τί νὰ τὰς κάμω τὰς Ἀσκήσεις ;) *Μεγιστέα* (μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι· διατί γελᾷς ὅταν θυμᾶσαι τὰς πρώτας σου ἐπιστολάς ;) *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* (εἰς τὴν νέαν διαμονήν σου θὰ γνωρισθῇς μὲ πολλοὺς συνδρομητάς μου, καὶ θὰ ἔχῃς εὐρὺ τὸ πεδίον τοῦ ξεσπαθώματος·) *Μάθον Ἀετὸν* (ὁ ὁποῖος ἠγόρασε τὸν τόμον τοῦ 1902 καὶ τόσον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσίν του, ὥστε τοποθέτησε τὴν ἰδέαν νὰ γράψῃ σιγὰ-σιγὰ ὅλους μου τοὺς τόμους· τί ὡραία βιβλιοθήκη ποῦ θὰ κάμῃ, ἂν μάλιστα τοὺς δένῃ!) *Ἔνα φίλον μου* (μὰ ἀνωνύμως, πῶς εἰμπορῶ νὰ λάβω ὑπ' ὄψει τὰ περὶ δελταρίων παράπονά σου;) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* (τὸ ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ·) *Πάπιαν τοῦ Γιαλοῦ* (λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν!) *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν* (διεβίβασα τὴν ἐπιστολήν σου· σχεδὸν κανένα δὲν ἔχω εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὥστε ἐνέργησε· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἰδεῶδες Κουκλάκι*, *Πτοὴν τοῦ Ζεφύρου* (πολὺ χρήσιμα θὰ γίνῃ καὶ ἑτοιμάσου·) *Κὺρ-Μέττιον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 13 Σεπτεμβρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου

Ὁ γράφων εἰς λύσεις, ἐκεῖ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παραδίδει ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

466. Λεξίγριφος.

Ἂν μὲ κάτι ποῦ θὰ εὕρῃς σὲ κεφάλι γυναικόν,
Κίρκοφερον τι ἑνώσῃς,
Ἐκ τῶν μᾶλλον φημισμένων βασιλέα Ὁμηρικὸν
Πλοευθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου Καψαγιάν.

467. Ἀναγραμματισμός.

Ἐπίρρημά τι τοπικὸν
ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Εἰς τὰς προθέσεις παρευθὺς
θὰ το μεταποίησῃς.

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου.

468. Αἴνιγμα

Μέ-αν ἰατρὸν δηλόνω
Ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς.
Κεφαλὴν ἂν με στερήσῃς
Καὶ τὸν τόνον μου κενήσῃς,
Εὔχομαι, λῦτε, νὰ ζήσῃ.
Ὅσα χρόνια φανεροῦνω.

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Μιθόλιου Ὀρλίνιος

469. Γωνία μετὰ πυραμίδος.

+ * * * * * * = Ἀργοναύτης
+ + * * * * * = Τιτάν.
+ + + * * * * = Ἀρχ. βασιλεύς
+ + + + * * * = Ἀρχ. βασίλισσα
+ + + + * * * * = Ὁμηρικὸς ἥρως.
+ + * * * * * * = Κράτος εὐρωπ.
+ * * * * * * * = Ἀστήρ.

Τὴν κάθετον τῆς πυραμίδος ἀποτελεῖ πρόθεσις, τὴν ἀνωτάτην λέξιν ἐπίσης, τὴν μεταλαν ζῶων, καὶ τὴν βάσιν πλείων πόλεως καὶ βασιλεύς.

Ἐπιλύθη ὑπὸ τῆς Ὀρφείας Χαλκίδος.

470. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς :

ΣΤΡΙΟΗΑΙΑ
ΕΩΣΚΝΤΥΛΟ
ΥΜΙΣΣΟΟΡΥ

Ἐπιλύθη ὑπὸ Δ. Τ. Μπόσαρη.

471. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἀρχαῖος βασιλεὺς — ἀντωνυμία = ἄρθρον +
Ἀσχαία πόλις — φθόγγος — μόρφη +
Ἐπίθετον — νῆσος = μετοχή.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων : Πέλαγος

Ἐπιλύθη ὑπὸ τῆς Κυκλαμίνας.

472—477. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, πολλάκις ἐπαναλαμβανομένου, σχηματίσατε ἐξ λέξεις ἐκ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ λλαχθῇ ;

ρμσκ — ρκκς — δορ — ρσθθρ — λκκρ — ρπς

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Παφλήγονος Ἀγγέλου

478. Ποιηέλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον Βασιλέα :

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Ἀντωνυμία. 3, Οὐρανὸν σῶμα. 4, Ἠθός.

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Λεχαίου Ἕλληνος.

479. Ἐλλειποσύμφωνον.

ου - ει - οιχ. - ιωσο

Βρέθη ὑπὸ τοῦ Γυφτάκου.

480 Γρῖφος,

Τίσπ
ππ
ππ κ
ἀνάγκα ΙΙΙΙ σύμ. κ κ
ας ζῶμεν οἱ ΙΙΙ κ Κ κ
κ
κ

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Κυνηγοῦ τῶν Λίμνῶν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 27 καὶ 28.

339. Γύψος (γύψ, ὄς.) — 340. Μαχάων (μά, χά, ὤν.) — 341. Οἰνάς.

342. Φ 343. ΚΥΔΟΣ

ΔΙΣ	ΣΙΤΟΣ
ΚΕΛΙΣ	ΣΑΦΙΣ
ΔΕΧΟΜΑΙ	ΝΟΜΟΣ
ΦΙΛΟΓΕΛΩΣ	ΣΑΝΙΣ
ΣΙΜΕΡΟΝ	
ΣΑΛΟΣ	344 (Βούτης—τις)
ΙΩΝ	= βοῦ+ (δασύς—
Σ	(ὖς=δῆς=ΒΟΥΔΑΣ

345—349 Τῇ ἀντιλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΘΡΑ σχηματίζονται : *Αἴθρα*, *θράσος*, *Λάθρα*, *θρανίον*, *Θράκη* — 350 Μαρτύκς, Νέσσος, Μέδουσα, Φοίβη, Τελαμών. (μν - μ - φτ =) Ὅμοιον ὁμοίου ἐρίζεται. — 351. Κακὸν τὸ γῆρας, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον. — 352. Ἓν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα

353. Ἰσοκράτης (εἴσω, Κράτης) — 354. Γαστήρ, ἀστήρ, ἀήρ. — 355. Φινεύς-φονεύς. — 356. Τάγος — γάτος

357.

Σ	358. ΩΔΕ
ΟΙΣ	ΚΕΩ
ΟΛΚΑΣ	ΩΚΕΩΣ
ΣΙΚΙΝΟΣ	ΔΕΩ
ΣΑΝΙΣ	ΕΩΣ
ΣΟΣ	359. *Βακτηρία ἐστὶ παιδεία βίου.*
Σ	(Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰρ στερά, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ μεσαίου στίχου καὶ προχωρεῖ ἄ ω καὶ κάτω ἐναλλάξ.) — 360—362. 1, *Πέρσαι* (πάρεισι ΑΤΡΑΠοὺς, .) 2, *Κατάνη* (ΖΗΝ ΑΤΑΚτως . .) 3, *Δαμία* (γενήσετΑΙ ΜΑΛλον. . .) — 363. ΝΙΛΑΩ - ΑΡΙΣ (ΝΑυσικᾶ, Ἠρίδοτος. Ἀλιστώ, Ὠσνή.) — 364. Βέβαιον ἕξεις τὸν βίον, δίκαιος ὤν. — 365. Ἡ Ἐλασσὼν εἶνε πόλις·

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λογίζεται 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας ἑκατὸν 5 μονον. Ἐλέγχεται ἡ ἔμμισθος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἡ Ἀθῆνα τῆς Κερκύρας ἀσπάζεται καὶ συγχαίρει θερμῶς τὰς βραβευθείσας *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Νῆσον τῶν Φαιάκων*. (Γ—65)

Ἡ νέα διεύθυνσίς μου ἔχει ὡς ἑξῆς : Δημ. Σταματιάδη Ἀεωφόρος Ἀρτέμιδος, 32, Πειραιεύς (Grèce). (Γ—66)

Εἰς τὴν μνηστευθεῖσαν δραστηριωτάτην Ἀντιπροέδρα μας *Ἀγνὴν Φιλίαν*, προσφέρω ἀνθοδέσμην γεμάτη μὲ τὰς ὡραιοτέρας εὐχὰς τοῦ Συλλόγου «Νεότης» — *Ἀταβύριον Ρόδον* (Γ—67)

Δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εὐχαρίστως φανερώνω τὸνομά μου εἰς τὸ *Ἀταβύριον Ρόδον*. — *Κίτρινη Μάσκα* (Γ—68)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903